

РЕШЕНИЕ

№ 4109

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **6059** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 - 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на Л. Й. П. с адрес: [населено място], [улица], ет.6, ап.18 срещу РА-22221218002490-091-001/18.09.2018г., издаден от В. В. на длъжност началник сектор – орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д. – ръководител на ревизията, с който на осн. чл.122 от ДОПК са определени допълнителни данъчни задължения по ЗДДФЛ за 2013-2015г. в размер на 11 953,22 лв., ведно с лихви за забава 5 059,24лв., изменен с Решение № 504/ 22.03.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С.: за 2013г. главница - 10 107, 16 лв.; 2014г. – главница 1 142,80 и 2015г. главница – минус 105,23 лв.

Жалбоподателят оспорва изцяло РА като неправилен, необоснован, постановен в противоречие с материалния закон и процесуалните норми. Оспорва компетентността на органите по приходите, издали РА. Сочи за допуснати съществени процесуални нарушения, водещи до незаконосъобразност на оспорения акт. Сочи нарушение на чл.50, ал.3 ДОПК, както и издаване на РД преди изтичане на срока по чл.124, ал.3 ДОПК. Позовава се на неправилна преценка на доказателствата за наличие на основанията по чл.122, ал.1, т.1 и т.2 ДОПК. Подал е декларации по чл.50 и чл.55 от ЗДДФЛ за всяка от годините, което изключва приложението на чл.122, ал.1, т.1 ДОПК. Според жалбоподателя, за да може укриването на приходи да доведе до тежката санкция за определяне по аналогия, то следва да е в значителни размери, обосноваващи неплащане на данъци в значителни размери. Сочи допуснати нарушения при формиране на данъчната основа по чл.122, ал.2 ДОПК.

Незаконосъобразно данъчните задължения са определени на база произволни, нелогични и необосновани предположения, направени в противоречие със събраните доказателства. Относно определените задължения за 2015г. счита, че решаващият орган е отменил определеният размер на данък за довносяне. Моли за отмяна на РА в оспорените части като незаконосъобразен.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. З. Д., която поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира за присъждане на сторените по делото разноски, за което представя списък по чл.80 ГПК.

Ответникът - директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление на Националната агенция за приходите, [населено място], чрез юрк. Д., оспорва жалбата изцяло, като претендира законосъобразност на РА.

Подробни съображения страните излагат в представените в срок писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не изразява становище.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по реда на чл.160, ал.2 ДОПК на оспорения акт, от фактическа страна приема следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221218002490-020-001 от 25.04.2018 г., издадена от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед №РД-01-803 от

07.06.2017 г. (т.21) на директора на ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на Л. П. за определяне на задълженията за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2015 г. Определен е ревизиращ екип – П. Б.-Д. (ръководител на ревизията) и М. Ч.. Заповедта е издадена от Т. Г., в качеството му на заместник на Т. И. Т. въз основа на издадена на основание чл.84, ал.2 от ЗДСл заповед № РД-84-2200-459/20.04.2018г. на директора на ТД на НАП С. за заместване за периода от 20.04.2018г. до 30.04.2018г. ЗВР е връчена лично на ревизираното лице на 22.05.2018 г. На основание чл. 114, ал.1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията.

Със Заповед №РД-01-728 от 02.05.2018 г., в сила от 03.05.2018г., на директора на ТД на НАП С. на основание чл. 11, ал. 1, т. 1 от Закона за Националната агенция за приходите, във връзка с чл. 112, ал. 1 от ДОПК, на В. В. В. е възложено да издаде заповеди в хипотезата на чл. 113, ал. 3 и ревизионен акт по реда на чл. 119, ал. 2 от ДОПК за неприключилото ревизионно производство на Л. П., възложено със ЗВР №Р-22221218002490-020-001 от 25.04.2018 г.

По реда на чл.113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал.2 от ДОПК, срокът на ревизията е продължен до 21.09.2018 г. със ЗВР

№Р-22221218002490-020-002 от 16.08.2018 г., издадена от В. В. В., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С., оправомощена като орган по приходите със Заповед №РД-01-803 от 07.06.2017 г. на директора на ТД на НАП С.. Заповедта е връчена на ревизираното лице по електронен път на 03.09.2018г., видно от приложеното удостоверение.

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК са връчени Искания за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ), като ангажираните от ревизираното лице документи и обяснения са описани и коментирани в констативната част на РД. На основание чл. 45 от ДОПК, са инициирани насрещни проверки на Висшия съдебен

съвет, ЕИК[ЕИК], Върховния касационен съд, ЕИК[ЕИК], юридически и физически лица - наематели на имоти от жалбоподателя, Д. Г. Б.. Резултатите от проверките са обективирани в Протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП). Извършено е приобщаване на доказателства, събрани в хода на извършена проверка за съпоставка на имуществото и доходите на жалбоподателя за ревизирания период.

Всички получени отговори и документи са подробно описани в РД, който на осн. чл.120 ал.2 ДОПК е неразделна част от РА. Представените документи и доказателства при извършените насрещни проверки са взети предвид при определяне на данъчните задължения на ревизираното лице.

На основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК и чл.17, ал.1,т.2 ДОПК на ревизираното лице на 09.08.2018г. са връчени на декларирания електронен адрес за кореспонденция Уведомление

№Р-22221218002490-113-001/08.08.2018 г. и Уведомление № Р-22221218002490-139-001/08.08.2018 г., като от жалбоподателя не е представено становище и декларация по чл. 124, ал. 3 от ДОПК.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р-22221218002490-092-001/22.08.2018г., връчен на данъчно задълженото лице на 03.09.2018г.

Срещу констатациите в ревизионния доклад е подадено възражение №59-00-681-47/17.09.2018г. по реда на чл. 117,

ал. 5 от ДОПК и са представени допълнително доказателства, като същото е прието за неоснователно по мотиви, посочени в РА.

Поискано е с молба от 07.09.2018г. удължаване на срока за подаване на възражение срещу РД до 16.10.2018г., като с оглед подаденото възражение и произнасянето на 17.09.2018г. е отпаднало основанието за удължаването му.

Ревизията приключва с РА №Р-22221218002490-091-001/18.09.2018г. г., издаден от В. В. В. – орган по приходите, на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и П. П. Б. – Д., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С., ръководител на ревизията. РА е връчен на данъчно задълженото лице на 02.10.2018г.

В ревизионното производство е констатирано, че жалбоподателят е местно физическо лице по смисъла на чл.4 ЗДДФЛ и на основание чл. 1, във връзка с чл. 8, ал. 1 от ЗДДФЛ е данъчно задължено лице за доходите, произтичащи от източници в България и от чужбина. Посочено е, че е с едно ненавършило пълнолетие дете през ревизирания период.

Установено е, че е подал декларации (ГДД) по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2013 г., 2014 г. и 2015 г., като данните от тях са подробно описани на стр. 6 до стр. 7 на РД. Жалбоподателят през ревизирания период е бил в служебни правоотношения с ВАС, ВСС и ВКС. Получил е доходи по смисъла на §1, т.26, б.“в“ ЗДДФЛ: от ВАС - през 2013г. в размер на 51 766,82 лв. (в т.ч. за дрехи – 1 538,00 лв.), върху които е удържан данък

5 022,90 лв.; 2014 г. - 53 080,76 лв.(в т.ч. за дрехи – 1 650,00 лв.), от които е удържан данък – 5 143,10 лв.; 2015 г. - 2 952,70 лв. (в т.ч. облагаеми доходи – 2 513,86 лв.), върху които е удържан данък 251,39 лв.; от ВСС през 2015 г. в размер на 9 643,85 лв., върху които е удържан данък 964,42 лв.. от ВКС през 2015г. - в размер на 65 636,82 лв. (в т.ч. за

дрехи – 1 730,00 лв.), върху които е удържан данък 6 390,67 лв.

Направен е анализ на движението по банковите сметки на жалбоподателя и декларираните данни от него и платци на доходи по извънтрудови правоотношения по реда на чл. 73 от ЗДДФЛ и е констатирано, че за ревизираните периоди жалбоподателят е получил доходи от извънтрудови правоотношения (хонорари) за 2013 г. в общ размер на 9 536,77 лв., от които е удържан данък 358,50 лв., и за 2014 г. - 13 696,82 лв., от които е удържан данък 672,84 лв. При съпоставката на доходите и разходите на лицето брутният размер на доходите е приет за доходи от друга стопанска дейност, а удържаните данъци – за разход за данък. В РД са конкретизирани платците на доходите, дължимите и платени възнаграждения и удържаният данък.

Ревизиращите са приели, че за 2013 г. задълженото лице не е посочило в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2013 г. получените доходи от Комисия за защита от дискриминацията в размер на 250,00 лв., декларирани от платца на дохода. Същата констатация е налице и по отношение на получен, но недеклариран доход от Национален институт на правосъдието(Н.) в размер на 66,77 лв., изчислен като разлика между получената по банков път от жалбоподателя сума в размер на 3 316,52 лв. – от една страна и нетния доход в размер на 3 249,75 лв., получен като разлика между брутният доход в размер на 3 330,00 лв., посочен в служебната бележка, издадена от платца на дохода, и сумата на удържания данък, посочен в нея, в размер на 80,25 лв. - от друга страна.

Прието е също, че жалбоподателят не е декларирал за 2014 г. получени постъпили суми (хонорари) от: - И. комплекс [фирма] в размер на 840,00 лв., декларирани със справка по чл. 73 от ЗДДФЛ от платца на дохода; - постъпили суми по банковата сметка от [фирма] на 28.11.2014 г. в размер на 400,00 лв. с основание на превода „обучения ВАС“; - постъпили суми от Б. Т. на 08.01.2014 г. в размер на 789,60 лв. с основание на превода „изплатен хонорар“; - постъпили суми от [фирма] на 13.08.2014 г. в размер на 1 387,50 лв. с основание на превода „хонорар“. От органите по приходите е посочено, че във връзка с изпълнение на ангажиментите към Н. през 2014 г. жалбоподателят е получил по банков път на 20.05.2014 г. сума в размер на 1 682,01 лв. с основание „дневни К23/090414“. При съпоставката на доходите и разходите на лицето тази сума е приета за „други облагаеми доходи“, като е посочено, че е разходвана (г. 8 от таблицата за съпоставката за 2014 г.). Преценено е, че тя е с характер на друг доход за лицето и подлежи на облагане по материалния закон - ЗДДФЛ (стр. 49 от РД и стр. 9 от РА). В РД е изтъкнато, че в подадената ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2014 г. жалбоподателят не е посочил данни за платците на доходи от извънтрудови правоотношения в Приложение №3, а е посочил обща сума на получените възнаграждения в размер на 9 679,72 лв.

За ревизираните периоди жалбоподателят е декларирал доходи от наем на недвижимо имущество в общ размер на 72 756,94 лв., в т.ч. 2013 г. - 24 643,48 лв., 2014 г. - 23 469,98 лв. и 2015 г. - 24 643,48 лв. Представил е доказателства за наемно правоотношение: 1. Договор за наем на недвижим имот от 15.07.2010 г., сключен между Д. Н. П. - наемател и Л. П. - наемодател. Предмет на договора е отдаване за временно ползване на луксозен тристаен апартамент, находящ се [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]. Срокът на договора е до 2015 г. Уговорена е месечна наемна цена в размер на 450,00 EUR, с ледова равностойност 880,00 лв. Според клаузите на договора, разходите, свързани с ползването на имота, са за сметка на наемателя. Годишната равностойност на наема възлиза на 10 561,48 лв. Констатирано е, че за 2013 г. задълженото лице е декларирало в ГДД по чл. 50 от

ЗДДФЛ доход от наем за имота в размер на 10 561,48лв. Ревизиращият екип е приел, че за всяка година, попадаща в обхвата на ревизията, жалбоподателят е получавал доходи от наем за имота в размер на дължимия годишен наем 10 561,48 лв. За получения доход от наем от Д. Н. П. жалбоподателят е подал декларации по чл. 55 от ЗДДФЛ и е внесъл авансов данък по ЗДДФЛ за 2013 г. в общ размер на 332,36 лв., за 2014 г. - 513,07 лв. и за 2015 г. - 714,00 лв. Авансово внесенят данък по ЗДДФЛ е определен като разход за данък при съпоставката на доходите и разходите на лицето за ревизираните периоди.

Съгласно Анекс от 20.11.2013 г. към договора за наем на недвижим имот от 15.07.2010 г. Д. Н. П., в качеството на наемател, е следвало в срок до 20.11.2013 г. да плати по банковата сметка на наемодателя 1 000,00 EUR (с левова равностойност 1 855,83 лв.) - за текущ ремонт на имота, 500,00 EUR (с левова равностойност 977,92 лв.) - за режимни разноски (ток, вода и парно) и 450,00 EUR (с левова равностойност 880,00 лв.) - наем за м. 01.2014 г. Установено е, че на 05.12.2013г. по банкова сметка на жалбоподателя е постъпила сума в размер 1 950,00 EUR от Д. Н. П., с основание на превода „разходи за имота и ремонт“, която не е декларирана от жалбоподателя за доход в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ за 2013 г. При съпоставката на доходите и разходите на лицето е прието, че получените средства за ремонт на имота и режимни разноски в общ размер на 1 500,00 EUR (с левова равностойност 2 933,75 лв.) представлява друг облагаем доход за лицето, като е посочено, че същата сума е и разходвана (т. 8 от таблицата за съпоставката от съответната година). Преценено е, че тя е с характер на друг доход за жалбоподателя и подлежи на облагане по материалния закон - ЗДДФЛ (стр. 46 от РД и стр. 9 от РА). В РА е отбелязано, че получената сума не може да бъде обвързана с платените консумативи за ползване на имота за 2013 г., тъй като техният годишен размер е 1 865,11 лв.

Представен е и договор за наем от 01.02.2011 г. между [фирма], ЕИК[ЕИК] - наемател и Л. П. - наемодател. Предмет на договора е отдаване под наем на имот, находящ се [населено място], [улица], вх. Б, ап. 21. Срокът на договора е 1 година, считано от 01.02.2011 г. С Анекс №1 от 01.02.2013 г. и Анекс №2 от 31.01.2014 г. срокът е продължен до 31.12.2014 г. Договорена е месечна наемна цена в размер на 600,00 EUR (с левова равностойност 1 173,50 лв.). Аналогично на изложеното по – горе в РД е посочено, че годишната равностойност на наема по договора е в размер на 14 081,97 лв. Съгласно чл. 4.5 от договора консумативите, свързани с нормалното ползване на имота (електричество, вода, парно) са за сметка на наемателя. Ревизиращият екип е приел, че за всяка година, попадаща в обхвата на ревизията, жалбоподателят е получавал доходи от наем за имота в размер на дължимия годишен наем – 14 082,00 лв. Същият е посочен в служебните бележки, издадени от платеща на дохода към жалбоподателя, и е деклариран в справката по чл. 73 от ЗДДФЛ от [фирма]. При съпоставката на доходите и разходите на задълженото лице за процесните периоди авансово удържаният данък за наема от платеща на дохода [фирма] за 2013 г. в размер на 1 267,38 лв. и за 2014 г. и 2015 г. - по 950,54 лв. за всяка година, е определен за разход за данък. Жалбоподателят е декларирали получени доходи от наем от [фирма] както следва: за 2013 г. и за 2015 г. - по 14 082,00 лв. за всяка година, а за 2014 г. - 10 561,50 лв. Формирано е заключение, че е налице укриване на доход от наем за 2014 г. в размер на 1 173,52 лв.

На следващо място, в хода на ревизията е установено, че през 2014 г. задълженото лице е получило по банков път 1 200,00 EUR (с левова равностойност 2 346,99 лв.) от

Н. П. П., с основание на превода „наем на вила Ф.“. При извършена насрещна проверка е съставен ПИНП

№П-22002318117215-141-001 от 10.07.2018 г. С писмо вх. №78-06-25#10 от 05.07.2018 г. по регистъра на ТД на НАП С. П. е декларирал, че е ползвал имот Ф. - Г. през летните месеци на 2014 г., че имотът представлява самостоятелна сграда /вила/ в парцел с друга вила. Сградата е била оборудвана с телевизор, хладилник, печка и две легла. Тоалетната и банята са извън сградата. Н. П. П. е декларирал е, че не е сключвал договор за наем, тъй като са познати с наемодателя. Посочил е, че наемната цена в размер на 1 200,00 EUR е определена по уговорка с жалбоподателя. Предвид установените обстоятелства, ревизиращият екип е приел, че през 2014г. жалбоподателят е получил от Н. П. П. доход от наем, който не е декларирал в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ. Този доход е взет предвид при съпоставката на доходите и разходите на лицето и е посочен в т. б от таблицата за съпоставката за 2014 г. - „доходи от наем и др. възмездно представяне на права и имущество“.

В хода на ревизията е констатирано, че с Нотариален акт (НА) за покупко-продажба №198 от 18.04.2013 г. задълженото лице е придобило право на собственост върху недвижим имот, състоящ се от сграда със застроена площ 37 кв.м., представляваща дървена постройка върху бетонова основа, брой етажи – един, с таван 37 кв.м., по удостоверение за данъчна оценка с предназначение „друг вид сграда за обитаване“, както и 1/2 идеални части от поземлен имот с площ 480 кв.м., находящ се в урбанизирана територия, с начин на трайно ползване „за търговски обект, комплекс“. Имотът се намира в [населено място], землището на[жк], местност „М. чешме“ и съгласно НА е закупен от жалбоподателя за сумата от 26 000,00 лв., преведена по банков път. Доколкото от ревизиращите са установени данни за определяне на задължения по реда на особения ред, на основание чл. 63 от ДОПК с Акт за възлагане на експертиза №Р-2222121800018-01-001 от 05.06.2018 г., е възложено извършване на експертиза за определяне на пазарната цена на посочения недвижим имот към 18.04.2013 г. (дата на сделката) и 31.05.2018 г. (към момента на стартиране на ревизионното производство). Експертното заключение е изготвено от М. И. П., вписана под №140 в списъка на експертите към НАП. Вещото лице е посочило, че е приложило метода на сравнимите неконтролирани цени. На база избраните от вещото лице аналози (офертни цени от няколко седмични издания, както и справка в имотния регистър и собствени данни на експерта), но без да е извършен оглед на място, е изведен диапазон на пазарните стойности, като е установено, че към 18.04.2013 г. долната граница на пазарната цена на процесния имот е 88 293,99 лв., а горната граница – 122 649,47 лв. Към 31.05.2018 г. е определена долна граница на пазарната цена на имота в размер на 85 403,41 лв. и горна граница – 109 004,93 лв. Ревизиращият екип е приел, че пазарната цена на придобития от жалбоподателя имот е 122 649,47 лв., като е платил в брой на продавача разликата между нея и вписаната цена в НА. Изводът е аргументиран с обстоятелствата, че имотът се намира във вилно селище, с опция за използване за търговска цел и след сделката е отдаден под наем от жалбоподателя.

За периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2015 г. жалбоподателят е декларирал, че е ползвал лек автомобил марка БМВ с рег. [рег.номер на МПС] .

Превозното средство е собственост на баща му от 2012г. до смъртта му - 11.11.2014 г., след която ревизираното лице е наследник на 1/6 от МПС. Не са представени документи, удостоверяващи размера на извършените разходи за използването на автомобила за ревизираните периоди. След събиране на необходимата информация и проверка на данни от общодостъпни сайтове от органите по приходите е определен средния разход на дизелово гориво за автомобила като за 2014 г. са определени разходи за гориво на жалбоподателя в размер на 427,32 лв. и за 2015 г. - 2 483,64 лв. При съпоставката на доходите и разходите на лицето същите са квалифицирани като разходи за експлоатация на превозни средства.

Предоставени са данни от [фирма], [фирма] и [фирма] въз основа на които е определен размерът на извършените от лицето разходи за топлоенергия, вода и ток за имот, находящ се

гр. С., [жк], [жилищен адрес] регистриран за адрес по местоживее на жалбоподателя, както следва: 2013 г. - 1 379,10 лв., 2014 г. - 2 193,09 лв. и 2015 г. - 1 822,31 лв.

Въз основа на данни от Националния статистически институт са определени разходи за издръжка и живот на задълженото лице за 2013 г. в размер на 2 758,00 лв., 2014 г. - 2 801,00 лв. и 2015 г. - 2 842,00 лв. В хода на ревизията е установено, че жалбоподателят е плащал месечна издръжка за дъщеря си Е. Л. П. в размер на 200,00 лв. Декларирал е, че не е правил други разходи за дъщеря си, което е потвърдено от майката Д. Г. Б. (понастоящем Ч.), с декларация вх. №59-00-681#17 от 10.08.2018 г. При съпоставката на доходите и разходите на жалбоподателя годишният размер на същите – 2 400,00 лв., е отнесен към други разходи.

Констатирано е въз основа на данни от МВР - сектор „Български документи за самоличност“ и дирекция „Миграция“, че жалбоподателят е напуснал България на 27.07.2014 г. Регистрирано е влизане в страната на 02.05.2015 г. Отчетено е излизане от България на 14.12.2015 г. и връщане 18.12.2015 г., като са посочени данни, че пътуването е във връзка с командировка в А. от ВКС. Регистрирано е напускане на България на 30.12.2015 г. и влизане на 03.01.2016 г. Съгласно представена информация от ВАС е установено, че за м. 07.2014 г. лицето е ползвало 9 дни платен годишен отпуск, а за м. 08.2014 г. - 21 дни. От органите по приходите е преценено, че регистрираните преминавания на границата са във връзка с ползван годишен отпуск от лицето, в резултат на което за тях са определени разходи за екскурзии и пътувания. Прието е, че за времето на престой извън страната (почивки и екскурзии) жалбоподателят е разходвал по 1 000,00 лв. дневно въз основа на данни за извършени разходи в друг период - съгласно извлечение по банкова сметка BG82 PRCB 9230 1006 3221 20 жалбоподателят е платил вечеря в ресторант в Русия през 2015г. в размер на 917,57 лв. Въз основа на описаните обстоятелства от органите по приходите са определени разходи за екскурзии, пътувания и др. за 2014 г. в размер на 9 000,00 лв. и за 2015 г. - 5 000,00 лв.

Органите по приходите са приели, че началната разполагаема сума към първия от ревизираните периоди(2013г.) е в размер на 0,00 лв., като този извод е формиран след анализ на декларирани данни от жалбоподателя пред

НАП и Сметната палата по реда на Закона за публичност на имуществото на лица, заемащи висши държавни длъжности/ЗСВ, в които жалбоподателят е декларирал, че не разполага с налични пари в брой. В хода на ревизията жалбоподателят с писмо вх. №59-00-681 от 11.06.2018 г. е декларирал пред органите, извършили ревизията, че към началото на всяка данъчна година от обхвата на ревизията е разполагал с парични средства в брой около 5 000,00 лв., като пояснил, че по закон е длъжен да декларира суми над 5 000лв, но това не е отчетено от ревизиращите.

Въз основа на всички описани по-горе обстоятелства, преценени в тяхната съвкупност и отразени в таблиците за съпоставка и съответствие по години, органите по приходите са формирали констатацията, че за ревизираното лице е налице превишение на извършените разходи над получените доходи, т.е. „недостиг“ на парични средства за покриване на извършените разходи спрямо получените доходи за 2013 г. в размер на 98 087,88 лв. и за 2014 г. - 4 369,55 лв. Прието е, че „недостигът“ следва да се квалифицира като недеklarиран доход от жалбоподателя, за който той не е посочил източник.

При така установената фактическа обстановка, ревизиращият екип е определил общата годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за ревизираните периоди по реда на чл. 122 от ДОПК, както следва:

-за 2013 г. е определена данъчна основа в размер на 182 120,26 лв., формирана като сбор на данъчната основа за доходи от трудови правоотношение в размер на 51 766,82 лв., данъчна основа за доходи по извънтрудови правоотношения – 7 152,58 лв., данъчна основа за доходи от наем – 22 179,13 лв. и данъчна основа от други доходи – 101 021,63 лв. (сборът на получени парични средства от наемател за ремонт и консумативи на имота в размер на 2 933,75 лв. и установения недостиг на парични средства за покриване на извършените разходи от лицето в размер на 98 087,88 лв.); Определен е дължим данък в размер на 18 212, 02лв., от който е внесен по чл.48 ЗДДФЛ – 7 951,05лв. като е определен данък за довнасяне – 10 260,97лв.

-за 2014 г. е определена данъчна основа в размер на 93 696,36 лв., формирана като сбор от данъчната основа за доходи от трудови правоотношение в размер на 53 080,76 лв., данъчна основа за доходи по извънтрудови правоотношения – 10 272,62 лв., данъчна основа за доходи от наем – 24 291,42 лв. и данъчна основа от други доходи – 1 682,01 лв. (пътни във връзка с предоставени услуги по извънтрудови правоотношения) и данъчна основа от други доходи – 4 369,55 лв. (установеният „недостиг“ на парични средства за покриване на извършените разходи от лицето); Дължимият данък е 9 369,64лв., внесен е 8 061,75 лв. Определен е данък за довнасяне – 1 307,89лв.

-за 2015 г. в размер на 101 095,84 лв., формирана като сбор на данъчна основа за доходи от трудови правоотношение в размер на 76 064,53 лв., данъчна основа за доходи по извънтрудови правоотношения – 22 179,13 лв. и данъчна основа от други доходи - 2 852,18 лв. (наем от наследствен имот). Дължимият данък е 10 109,58 лв.; внесен – 9 947,59лв. Определен е данък за довнасяне – 161,99лв.

За невнасянето на задълженията в законоустановените срокове са

определени лихви за забава в общ размер на 5 59,24лв., в т.ч. 2013 г. - 4 570,38 лв., 2014 г. - 449,66 лв. и 2015 г. - 39,20 лв.

РА е обжалван по административен ред пред директора на дирекция ОДОП, който споделя мотивите на ревизиращите. Решаващият орган е приел възражението на жалбоподателя относно сумите за облекло за основателно, тъй като съгл. чл. 24, ал. 2, т. 3 от ЗДДФЛ тези суми не се включват в облагаемия доход от трудови правоотношения, доколкото са предоставени при условия и по ред, предвиден в нормативен акт, в случая в Закона за държавния бюджет, с който се приема и утвърждава бюджетът на съдебната власт. В тази връзка от определената с РА данъчна основа от трудови правоотношения за всяка една от процесните години са извадени получените от жалбоподателя суми за облекло и тези основи се установяват в следните размери: за 2013 г. – 50 228,82 лв., за 2014 г. – 51 430,76 лв. и за 2015 г. – 63 906,82 лв. Това води до промяна в размера на общата годишна данъчна основа по чл. 17 от ДОПК по години, както следва: за 2013 г. – 180 582,16 лв., за 2014 г. – 92 046,36 лв. и за 2015 г. – 96 513,66 лв. (тук е съобразено освен отпадането на сумите за облекло, така и на сумата в размер на 2 852,18 лв. във връзка с изключване на дохода от наем от наследствения имот).

С Решение № 504/ 22.03.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. е изменен Ревизионен акт №Р-22221218002490-091-001 от 18.09.2018 г., в оспорената част, като:установеният резултат по ЗДДФЛ за данък върху общата годишна данъчна основа за данъчен период 2013 г. в размер на 18 212,02 лв. е определен на 18 058,21 лв., ведно със съответните лихви(внесен данък 7 951,05лв., остава за довносяне 10 107,16 лв.); установеният резултат по ЗДДФЛ за данък върху общата годишна данъчна основа за данъчен период 2014 г. в размер на 9 369,64 лв., е определен на 9 204,63 лв., ведно със съответните лихви(внесен данък 8 061,75лв., остава за довносяне 1 142,88 лв.; установеният резултат по ЗДДФЛ за данък върху общата годишна данъчна основа за данъчен период 2015 г. в размер на 10 109,58 лв., е определен на 9 842,36 лв., ведно със съответните лихви(внесен данък 9 947,59 лв., няма за довносяне).

По искане на жалбоподателя е назначена ССЧЕ, по която вещото лице след анализ на приложените доказателства дава заключение за получени и недекларирани доходи, за които платещът не е платил дължимия данък, както следва: За 2013 г.- доход от Д. Н. П., съгласно сключен Анекс №1 от 20.11.2013 г. – в размер на 2 933,75 лв.; За 2014г. - Не е деклариран доход в размер на 3 520,50 лв. – изплатен наем от [фирма], която сума е постъпила в банковата сметка на ревизираното лице, като не е удържан данък. Според вещото лице [фирма] е следвало да удържи данъка от сумата 3 520,50 лв. по реда на чл.43, ал.4 от ЗДДФЛ в размер на 316,85 лв. и да преведе на Л. П. разликата от 3 203,65 лв. (3520,50 - 316,85), вместо 3520,50 лв., за което да издаде сметка за изплатени суми с удържания данък. Размерът на невнесения данък по ГДД, изчислен от вещото лице за 2013 г. е в размер на 969,00 лв., а за 2014г. - 782,00лв.

Относно останалите спорни доходи за 2013г.: 1.Доход от Национален институт на правосъдието (Н.) – разходи за командировка в размер на 66,77 лв.;2.

Доход от Комисията за защита от дискриминация в размер от 250,00 лв. и за 2014г.:1)Изплатен хонорар от Б. Т. в размер на 789,60 лв., който се дублира с документите за изплатени суми от ИК“Труд и право“. Сумата от 840 лв. е включена в ГДД за 2014г.; 2) Изплатен хонорар от ТБ [фирма] в размер на 1 387,50 лв. Извършен е превод чрез нареждане за масово плащане, като сумата постъпва с наредител [фирма], но източникът на доход е [фирма]; 3) Изплатен хонорар от [фирма] в размер на 370,00 лв., вещото лице дава обосновано заключение, че дължимият данък е внесен от платеща на дохода. Относно изплатени средства през 2014г. от Н.- дневни - в размер на 1 682,01 лв. вещото лице дава заключение, че изплатените средства са съобразени с чл.15, ал.1 от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина – на командированите лица се изплащат дневни и квартирни пари в размери и валути, съгласно приложение №2(полагат се по 35 евро на ден и до 145 евро за нощувка). и не надхвърлят двукратния им размер, определен за лицата по трудови правоотношения, поради което експертизата счита, че са необлагаеми.

Съдът кредитира експертното заключение като обективно и компетентно изготвено.

С оглед на така установените факти, съдът прави следните **правни изводи**: Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – данъчно задължено лице по РА, в срока по чл.156, ал.1 ДОПК и след осъществен административен контрол.

При служебната проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно разпоредбите на чл. 112, ал.1 и ал.2, т.1 ДОПК, ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция.

Материалната компетентност, в качеството им на орган по приходите, на Т. И. Т. и Т. Б. Г., произтича пряко от законовата разпоредба на чл.7, ал.1, т.3 от ЗНАП и заповед №РД-01-803 от 07.06.2017г. на директора на ТД на НАП С.. Със същата заповед Т. Г. е определен да изпълнява правомощията на орган по възлагане на ревизията при отсъствие на титуляра Т. Т.. Представени са доказателства – болничен лист(л.169) на Т. Т. за това, че е в отпуск поради болест за периода от 20.04.2018г. до 30.04.2018г., през който на основание Заповед № РД-84-2200-459/20.04.2018г. на директора на ТД на НАП [населено място] е заместван от Т. Б. Г.. В това си качество на заместващ и притежавайки материална компетентност, той е издал процесната Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221218002490-020-001 от 25.04.2018 г., с която е поставено началото на ревизионното производство. При условие, че посоченият за титуляр отсъства, в ДОПК няма предвидена забрана той да бъде заместен при издаване на ЗВР, за което има изрична писмена заповед за заместване в изпълнение на чл.84 ЗДСл. Т. Г. е изпълнявал по заместване служебните задължения на отсъстващ държавен служител (чл. 84, ал. 1 ЗДСл). С отпадането на основанията за заместването при завръщане на отсъстващия, то последният продължава да изпълнява служебните си задължения. Изложеното до тук налага да се приеме, че процесното

ревизионно производство е възложено от материално компетентен административен орган, при яснота на органа и при спазване на предвидените за това процедурни правила.

Безспорен факт е, че със Заповед № 2397 от 17.04.2018г. на изпълнителния директор на НАП, считано от 03.05.2018г. е прекратено служебното правоотношение с Т. И. Т., поради което от директора на ТД на НАП е издадена Заповед № РД-01-728 от 02.05.2018г. на осн. чл.11, ал.1, т.1 НАП вр. с чл.112, ал.1 ДОПК, с която на В. В. В. е възложено да издава заповеди в хипотезата на чл.113, ал.3 от ДОПК и ревизионни актове по реда на чл.119, ал.2 ДОПК по изрично посочени неприключили ревизионни производства между които и това на жалбоподателя. Материалната компетентност на В. В. в качеството ѝ на орган по приходите, произтича пряко от законовата разпоредба на чл.7, ал.1, т.3 от ЗНАП и заповед №РД-01-803 от 07.06.2017г. на директора на ТД на НАП С.. Поради динамиката на процесуалното правоотношение е възможна замяна на длъжностното лице, участващо в конкретното ревизионно производство, като в случая поради прекратяване на служебното правоотношение с титуляра, възложил ревизията и след издаване на нарочна заповед е възложено на друг компетентен орган по приходите – В. В. да приключи започналото ревизионно производство. Не е налице хипотезата на чл. 7, ал.3 ДОПК, както се твърди в жалбата. Ревизионният акт е издаден именно от В. В. В., в качеството ѝ на орган, възложил ревизията, и П. П. Б. - Д.–определена със ЗВР за ръководител на ревизията, т.е. от компетентни органи.

С оглед изложеното, съдът намира за неоснователни твърденията на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения – отменително основание по чл.146, т.3 АПК, изразяващи се в извършване на действия в хода на ревизията от некомпетентни органи.

С оглед разпоредбата на чл. 16, ал.1, т.1 ЗЕДЕП по делото са представени удостоверения за квалифициран електронен подпис на органите по приходите, подписали РА, както и на лицата, издали ЗВР, ЗИЗВР и РД , от които се установява че са подписани с квалифициран електронен подпис по смисъла на чл.16 ЗЕДЕП. Поради което РА отговаря на изискването на чл.120, ал.1, т.8 от ДОПК като подписан с КЕП на органите по чл.119, ал.2 ДОПК.

Органът по приходите е спазил процедурата по реда на чл. 124, ал. 1 от ДОПК. Посочената норма изисква, когато данъчният орган установи, че са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, той да уведоми данъчния субект, че ще определи данъчната основа по реда на чл. 122 и сл. и да му определи срок за представяне на документи и за вземане на становище. Тази процесуална норма е гаранция за правото на защита на данъчния субект, който от самото начало на данъчния процес следва да бъде наясно за начина на определяне на данъчната основа, за да може да вземе становище и да представи доказателства. Критерият дали нарушението на тази норма представлява съществено процесуално нарушение е дали като цяло в хода на данъчния процес във всичките му фази е нарушено правото на защита на ревизираното лице. Данни за такова нарушение липсват по делото, тъй като за жалбоподателя във всяка фаза на административния процес е била налице възможност да вземе становище и да представи доказателства.

Или в обобщение съдът приема, че РА е издаден в предвидената за това форма и при липсата на допуснати съществени нарушения на административно производствените правила.

Във връзка с материалната законосъобразност на РА, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно по делото, че жалбоподателят е местно физическо лице по смисъла на ЗДДФЛ с постоянен адрес и център на жизнени интереси в Република България по смисъла на чл. 4, ал. 1, т. 1 ЗДДФЛ и на основание чл. 6 и чл. 12 от закона е данъчно задължено лице за облагаемия си доход през данъчната година от източници в РБългария и от чужбина.

Съгласно нормата на чл.6 от ЗДДФЛ, местните физически лица са данъчно задължени за облагаемия си доход, получен през определената данъчна година от източници в страната и от чужбина. Сумата на годишния данък се определя върху данъчната основа, представляваща сбор от доходите от всички източници и се изчислява като 10 процентна ставка по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ за периодите след 31.12.2007 г. Данъчната основа е облагаемия доход за съответната данъчна година, намален с разходите за дейността и предвидените в съответния материален закон вноски и облекчения. При условие, че данъчно задълженото лице има доходи едновременно от два или повече източника, данъчната основа за общия годишен доход представлява сборът от данъчните основи, определени поотделно за всеки източник на доход, в съответствие с разпоредбите на глави от седма до единадесета. Съгласно чл.50 от ЗДДФЛ, местните физически лица подават ГДД по образец. На основание чл.53 от ЗДДФЛ срокът за подаване на ГДД е до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода. Придобитите от физическото лице доходи могат да бъдат определени като облагаеми и необлагаеми. Облагаеми са доходите от всички източници придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон, доходите, подлежащи на облагане с окончателен данък по реда на глава шеста от ЗДДФЛ или с окончателен данък по реда на ЗКПО, както и доходите, подлежащи на облагане с патентен данък по реда на ЗМДТ. В ЗДДФЛ са посочени следните източници на доходи - доходи от трудови правоотношения, доходи от стопанска дейност като едноличен търговец, доходи от друга стопанска дейност /вкл. и дохода на лица, регистрирани като земеделски производители/, доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество, доходи от прехвърляне на права или имущество, доходи от източниците, посочени в чл. 35, т. 1 - 5 ЗДДФЛ, както и доходи по чл. 37 - 38 от закона.

Анализът на разпоредбите, уреждащи тези видове доходи води до обосновавания извод, че те се получават въз основа на съществуващи, съществуващи и/или развиващи се правоотношения, по повод на които за съответното лице се поражда притежание за оценимо в пари право, като от друга страна по силата на тези правоотношения е породена корелативна връзка платец на доход - получател на доход. Т.е. понятието "източник на доход" предполага наличието на правоотношение, по силата на което за съответното лице е породено вземане за оценимо имуществено право, и/или прехвърлящо такова имуществено право лице или лица, които от гледна точка

на данъчния закон се квалифицират като платец на дохода. В чл. 12, ал. 1 ЗДДФЛ е предвидено, че облагаеми по този закон са доходите от всички източници, придобити от данъчно задълженото лице през данъчната година, с изключение на доходите, които са необлагаеми по силата на закон. Според чл. 15 данъчната година е календарната година, а в чл. 17 ЗДДФЛ е предвидено, че общата годишна данъчна основа е сумата от годишните данъчни основи по чл. 25, 30, 32, 34 и 36 ЗДДФЛ, намалена с предвидените в този закон данъчни облекчения.

Между страните не се спори, че задълженията за данък върху доходите на ревизираното лице са определени по реда на чл. 122 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 124, ал. 2 от ДОПК, в производството по обжалване на ревизионен акт при извършена ревизия по чл. 122 от ДОПК, фактическите констатации в него се смятат за верни до доказване на противното, когато наличието на основанията по чл. 122, ал. 1 от ДОПК е подкрепено от събраните доказателства. Така установената презумпция за вярност на фактическите констатации е оборима и доказателствената тежест за това носи жалбоподателят, която му е указана от съда.

Основанията за извършване на ревизия по особения ред са изрично изброени в разпоредбата на чл. 122, ал. 1, т. 1 – т. 7 от ДОПК. В конкретния случай, за да преминат към извършване на ревизия по особения ред, органите по приходите са приели, че са налице обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 1 от ДОПК – неподаване на декларация, когато задължението се определя по декларация и т.2 – налице са данни за укрити приходи или доходи.

Анализирайки всички относими към случая доказателства, доводите и възраженията на страните по делото, съдът намира, че за ревизираните периоди: 2013 - 2015г. не се доказва наличието на хипотезата по чл.122, ал.1, т.1 ДОПК. Съгласно чл.122, ал.1, т.1 ДОПК органът по приходите може да приложи установения от съответния закон размер на данъка към определена от него по реда на ал.2 основа, ако до започване на ревизията не е подадена декларация, когато задължението се определя от декларация. Не е спорно по делото, че жалбоподателят в качеството си на данъчно задължено лице е подал декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за ревизираните периоди. Това изрично е посочено в издадените в ревизионното производство актове и в решението на директора на дирекция „ОДОП“, който факт изключва приложението на чл.122, ал.1, т.1 ДОПК. Недеклариран доход не е равнозначен на неподаване на декларация. Неподаването на декларация означава липса на такава, а в случая не е така.

Другото основание за извършване на ревизията по особения ред е наличието на данни за укрити приходи или доходи – чл.122, ал.1, т.2 ДОПК. То е мотивирано от приходните органи с недекларирането на получени от жалбоподателя доходи, като в резултат на съпоставката на извършените разходи с получените доходи е установен недостиг на паричните средства за покриване на извършените от жалбоподателя разходи спрямо получените приходи за ревизирания период.

В ДОПК няма легална дефиниция на понятието „данни“, нито има препращане към друг нормативен акт, в който е уредено понятието; не съществува изискване данните да са достатъчни или те да са достоверни. ДОПК в чл.

122, ал. 1, т. 2 не налага изискването за наличие на доказателства за укрита приходи или доходи. Може да се приеме, че ще са налице данни за укрита приходи или доходи, когато на орган по приходите преди или по време на извършване на данъчна ревизия или проверка са станали достояние сведения от такова естество, че да се направи въз основа само на тях обосновано предположение, налагащо извод за наличие на укрит приход или доход на проверявания или ревизиран субект. За целите на данъчното облагане един приход или доход е укрит(скрит) тогава когато, същият не може да се види или намери обективно, т.е. когато един приход или доход, подлежащ на облагане не е намерил отражение в облагаемата маса на даден субект и не може да се проследи по обективни данни и признаци същият да е бил обложен – прихода или дохода не е бил обложен със съответния данък. В данъчното производство не е необходимо наличието на умисъл(цел) прихода или дохода да бъде скрит(необложен).

Относно ревизирия период 2013г.

За 2013г., изводите на ревизирия екип за наличието на укрита приходи по смисъла на чл.122, ал.1, т.2 ДОПК, получени по извънтрудови отношения, се основават на: 1. Недеклариран доход от Националния институт по правосъдието в размер на 66,77лв.; 2. Недеклариран доход от наем в размер на 2 933,75 лева и 3. Установено несъответствие в заплатена сума за закупен недвижим имот в [населено място], местността „Г.“. Тези изводи са частично основателни и доказани.

1.Органите по приходите са изследвали движението на постъпилите суми по банковата сметка на ревизираното лице, при което е установено наличие на приведени суми от Н. в размер на 3396,77лв., върху които е удържан авансов данък в размер на 80,25лв. Установено е, че е налице постъпила сума в размер на 66,77 лв.(30.10.2013г.), която не е участвала при определяне на резултата за периода и се явява необложена за данъчни цели.

По делото е приложен Договор за преподавателска дейност №34, сключен на 01.02.2013 г. между Н. – Възложител и Л. Й. П. – съдия във ВАС – Изпълнител, с предмет на договора: Преподаване и обучение на магистрати и съдебни служители в планираните обучения, включени в Календара на обученията на Н. за 2013 г. и други, които не са включени в Календара, след предварително съгласуване между страните. Приложени са: Удостоверение за изплатени командировъчни разходи на Л. П. като временен преподавател в Н. за периода от 01.01.-31.12.2013 г., бюджетно платежно нареждане №Е00793/30.10.2013 г., сметка за полагащите се пътни, дневни и квартирни пари за сметка на Н. към командировъчна заповед №157/07.10.2013 г., командировъчна заповед №157/07.10.2013 г. В заповедта са описани разходи: 1/ при пътуване с лично моторно превозно средство /ЛМПС/: $222 \text{ км}/100 = 22,2 \times 9,99 \text{ литра на } 100 \text{ км} \times 2,68 \text{ лв.ед.цена на гориво} = 26,77 \text{ лв.};$ и 2/ дневни пари за 2 дни $\times 20 \text{ лв.} = 40,00 \text{ лв.};$ Общо пътни,

дневни и квартирни пари 66,77 лв. Вещото лице е установило, че докладът за извършената работа е приет и сумата е одобрена, издадено е бюджетно платежно нареждане и сумата за извършения разход от лицето в размер на 66,77 е постъпила по сметката на Л. П. – лист 122 от папка по реписка –

банково извлечение с основание: семинар, 157/07.10.2013 г. Приложен е документ към командировъчна заповед (КЗ) № 157/07.10.2013 г. на Н., във връзка със семинар, проведен на 10 и 11.10.2013 г. РО ТО Л. (Л.), в която се посочва, че датите на пътуване са 10 и 11.10.2013 г. Вписани са разходите за транспорт, в размер на 26,77 лв., дневните пари - 2 дни по 20,00 лв. и за нощувка 61,00 лв., която не е включена. Вписани са имената на изготвилите документа и на финансовия контрольор на Н. за изплащане на разход в размер на 66,77 лв.

Съгласно чл. 13, ал. 1, т. 23 от ЗДДФЛ не са облагаеми получените суми за командировъчни пътни и квартирни пари по правоотношения, които не са трудови, когато са за сметка на възложителя и са доказани документално по реда на действащото законодателство, както и дневните командировъчни пари, но не повече от двукратния им размер, определен за лицата по трудови правоотношения. След като разходите за командировъчни в посочения размер са одобрени от финансовия контрольор на възложителя, значи са документално обосновани, за което от жалбоподателя са представени и съответните документи. Този необлагаем доход на основание чл. 52, ал. 1, т. 3 ЗДДФЛ не подлежи на деклариране в годишната данъчна декларация по чл. 50 от ЗДДФЛ, поради което неправилно доходът в размер на 66,77лв. е приет като „укрит“ и като основание по чл.122, ал.1, т.2 ДОПК.

2.Относно недеklarиран доход от Д. Н. П. в размер на 2 933,75 лв.(1500 евро).

Между жалбоподателя, в качеството му на наемодател и Д. Н. П., в качеството му на наемател, е сключен договор на 15.07.2010г. за отдаване за временно ползване на луксозен тристаен апартамент, находящ се [населено място],[жк], [улица], [жилищен адрес]. Срокът на договора е до 2015 г. Уговорена е месечна наемна цена в размер на 450,00 EUR, с левова равностойност 880,00 лв. Страните са договорили разходите, свързани с ползването на имота, да са за сметка на наемателя. Годишната равностойност на наема възлиза на 10 561,48 лв.

Констатирано е, че за 2013 г. задълженото лице е декларирало в ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ доход от наем за имота в размер на 10 561,48лв. Ревизиращият екип е приел, че за всяка година, попадаща в обхвата на ревизията, жалбоподателят е получавал доходи от наем за имота в размер на дължимия годишен наем 10 561,48 лв. За получения доход от наем от Д. Н. П., жалбоподателят е подал декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ и е внесъл авансов данък по ЗДДФЛ за 2013 г. в общ размер на 332,36 лв.

Страните са сключили Анекс №1 на 20.11.2013 г., с който се споразумяват наемателят Д. Н. П. до 20.11.2013 г. да заплати по банков път на наемодателя : 1 000 евро (1 855,83лв.)– за текущ ремонт на предоставения за временно ползване луксозен тристаен апартамент; 500 евро(977,92лв.) - за заплащане на режийни разноски към момента (за вода, ток и парно); 450 евро(880,00лв.) – месечен наем за месец януари 2014 г. На 05.12.2013г. по банкова сметка на жалбоподателя е постъпила сума в размер 1 950,00 EUR от Д. Н. П., с основание на превода „разходи за имота и ремонт“.

В РА е отбелязано, че получената сума не може да бъде обвързана с платените консумативи за ползване на имота за 2013 г., тъй като техният

годишен размер е 1 865,11 лв. и не са представени доказателства за заплащането им от жалбоподателя, като съобразно договореното разходите свързани с обитаване на жилището са за сметка на наемателя. Преценено е, че получената сума от 1500 евро(2 933,75лв.) е с характер на друг доход за жалбоподателя и подлежи на облагане по материалния закон – ЗДДФЛ.

Безспорно е получаването на сумата от 2 933,75 лв. от жалбоподателя, както и недеklarирането ѝ в подадената ГДД за 2013г. Неоснователно и недоказано е възражението на жалбоподателя, че не е декларирал сумата 2 933,75 лв., защото основанието за нейния превод са разходи, извършени от него, които се възстановяват от наемателя по договора и не се квалифицират като доход. За извършването на ремонта и заплащане на определени режийни разноски не се представят доказателства.

Представеният анекс, на който се позовава жалбоподателят, няма обвързваща съда материална доказателствена сила. Също така, като частен писмен документ няма и достоверна дата по критериите на чл. 181 от ГПК във вр. пар. 2 от ДР на ДОПК. Представената в съдебно заседание писмена декларация от Д. П.(живущ в Л.) не следва да бъде кредитирана като годно доказателство в подкрепа на твърденията на жалбоподателя. Писмена декларация в съдебното производство не е допустимо доказателство(Решение № 120 от 7.01.2014 г. на ВАС по адм. д. № 6137/2013 г., I о.). Разпоредбата пък на чл. 158 ДОПК предвижда, че свидетелски показания са допустими само в случаите на чл. 57, ал. 2 ДОПК, но в процесния случай писмената декларация на третото лице не е представена по време на ревизията, а едва в съдебното производство.

От гледна точка на материалния данъчен закон (в случая чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ) е без значение обстоятелството по какви причини въпросните суми са постъпили по банковата сметка на задълженото лице. Съгласно чл. 35, т. 6 ЗДДФЛ, облагаемият доход е брутната сума на облагаемите доходи, придобити през данъчната година от всички други източници, които не са изрично посочени в този закон и не са обложени с окончателни данъци по реда на този закон или с окончателни данъци. По делото е установено, че е извършено плащане на конкретна дата и следователно е изпълнено условието на чл. 11, ал. 1 от ЗДДФЛ, за да се приеме, че доходът е придобит. С паричния превод по сметката на жалбоподателя е увеличено имуществото му и това увеличение представлява доход по смисъла на чл.12, ал.1 ЗДДФЛ.

След като от приходната администрация е установено и доказано по надлежния ред недеklarиран от ревизираното лице облагаем доход, който следва да бъде включен в облагаемата основа, то правилно е прието наличието на хипотезата на чл.122, ал.1 т.2 ДОПК и в тази част оспореният РА е правилен и законосъобразен. От друга страна, с оглед изложеното, констатациите на ревизиращия екип за наличие на хипотезата по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК не са опровергани чрез надлежни доказателства от задълженото лице.

3. Изводът на ревизиращите за установено несъответствие в заплатена сума за закупен недвижим имот в [населено място], местността „Г.“ и определена реална пазарна цена при сделка между независими търговци, не се споделя от съда по следните съображения.

С Нотариален акт (НА) за покупко-продажба №198 от 18.04.2013 г. жалбоподателят е придобил право на собственост върху недвижим имот, състоящ се от сграда със застроена площ 37 кв.м., представляваща дървена постройка върху бетонова основа, брой етажи – един, с таван 37 кв.м., по удостоверение за данъчна оценка с предназначение „друг вид сграда за обитаване“, както и ½ идеални части от поземлен имот с площ 480 кв.м., находящ се в урбанизирана територия, с начин на трайно ползване на територията „за търговски обект, комплекс“. Имотът се намира в [населено място], землището на[жк], местност „М. чешме“ и съгласно НА е закупен от жалбоподателя за сумата от 26 000,00 лв., преведена по банков път на продавача. Разходите за покупката на имота са документално доказани и установими от движението по банковата сметка на жалбоподателя.

Според фактическите констатации в ревизионния доклад и ревизионния акт основанието по чл. 122, ал. 1, т. 2 ДОПК е мотивирано с намерената разлика между определената от експертизата в ревизионното производство пазарна оценка на процесния имот и декларирана от ревизираното лице продажна цена по нотариален акт.

С Акт за възлагане на експертиза №Р-22221218000018-01-001 от 05.06.2018 г., е възложено извършване на експертиза за определяне на пазарната цена на посочения недвижим имот към 18.04.2013 г. (дата на сделката) и 31.05.2018 г. (към момента на стартиране на ревизионното производство). Вещото лице е приложило метода на сравнимите неконтролирани цени. На база избраните от вещото лице аналози (офертни цени от няколко седмични издания, както и справка в имотния регистър и собствени данни на експерта), но без да е извършен оглед на място, е изведен диапазон на пазарните стойности, като е установено, че към 18.04.2013 г. долната граница на пазарната цена на процесния имот е 88 293,99 лв., а горната граница – 122 649,47 лв. Съвсем неаргументирано ревизиращият екип е приел, че пазарната цена на придобития от жалбоподателя имот е в горната граница от 122 649,47 лв., като е направил извод че той е платил в брой на продавача разликата(която е 96 649,47лв.) между нея и вписаната цена в НА. Тези изводи са необосновани, както е необосновано и експертното заключение.

Относно цената на придобиване на имота, съдът намира че следва да се приеме като документално доказана цената, посочена в НА, който е официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 ГПК и има материална доказателствена сила относно посочените в него обстоятелства, вкл. и продажната цена на имота. Експертното заключение, изготвено в ревизионното производство, не следва да бъде кредитирано.

Липсват доказателства за извършена проверка на продавача, за да бъдат установени макар и косвени данни за отклонение от продажната цена, посочена в НА, респ., че тя не е действително платената от жалбоподателя. Няма спор по делото, че страните по процесната продажба не са „свързани лица“ по смисъла на §1, т.3 от ДР на ДОПК. Поради това органът по приходите е следвало да проведе пълно насрещно доказване на обстоятелствата, установени с официален писмен документ, за да оспори посочената в НА продажна цена, като докаже че по сделката реално е платена от жалбоподателя по-висока цена.

За да е налице обстоятелството по чл.122, ал.1, т.2 ДОПК е необходимо да бъдат установени други обективни данни за занижение на продажните цени, като: продадени под данъчна основа по смисъла на чл. 73 от Директива 2006/112/ЕО, под себестойност, при липса или непредставена счетоводна отчетност или други обективни данни, налагащи на извода за използвани доходи, които не са декларирани от лицето. Такива твърдения не се съдържат в РД и РА, поради което само въз основа на изготвена експертиза, установяваща по-висока пазарна цена от продажната, не се налага безспорен извод за наличие на предпоставката на чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК - в този смисъл са решение № 200 от 9.01.2014 г. по адм. д. № 502/2013 г., I отд. на ВАС и решение № 17192 от 19.12.2013 г. по адм. д. № 3496/2013 г., VIII отд. на ВАС.

Съгласно §1, т.10 от ДОПК „М. за определяне на пазарните цени" са: а) методът на сравнимите неконтролирани цени между независими търговци; б) методът на пазарните цени, където обичайната пазарна цена е цената, използвана в процеса на продажба на стоки и услуги в непроменена форма на независим партньор, намалена с разходите на търговеца и с обичайната печалба; в) методът на увеличената стойност, при който обичайната пазарна цена се определя, като себестойността на продукцията се увеличи с обичайната печалба; г) методът на транзакционната нетна печалба; д) методът на разпределената печалба, като редът и начинът за прилагане на методите се определят с наредба на министъра на финансите. В наредба Наредба Н-9 от 14.08.2006г. за реда и начините за прилагане на методите за определяне на пазарните цени, като съгласно чл. 7 за определянето на пазарните цени се използват методът на сравнимите неконтролирани цени, методът на пазарните цени или методът на увеличената стойност. В процесната експертиза е използван методът на сравнимите неконтролирани цени, при който се съпоставя цената за продукти и услуги по контролираната сделка с цената на продукти и услуги по съпоставима неконтролирана сделка, осъществена при съпоставими условия. При този метод се подбират сходни за оценяване имоти, чиято пазарна цена е известна. Аналогичните имоти следва да са с характеристики, близки до този на оценявания – местоположение, квадратура, предназначение, възраст, конструкция и др.

При изготвяне на експертизата, вещото лице е използвало аналози по офертни сделки от интернет, като офертите представляват едно предложение за сключване на сделка и обявените цени подлежат на промяна в процеса на договаряне. Съгласно трайната практика на ВАС е недопустимо при метода на сравнимите неконтролирани цени съпоставимите пазарни цени да се определят на база оферти. Вещото лице не е извършило оглед на място на имота. Направена е съпоставка с продажба на два имота с различно предназначение от процесния(НА от 03.05.2012г. с предмет търговски обект-ресторант и земя и НА от 19.11.2015г. с предмет – сграда с площ 61,06 кв.м.), които нямат сходни характеристики с процесния имот. Не става ясно кога са построени сградите, тяхното предназначение, експлоатационен капацитет, изградени инсталации и др. С оглед на изложеното, заключението не може достоверно да обоснове твърдяната от приходния орган пазарна цена на имота, поради което изводът на ревизиращите, че разликата до

размера на пазарната цена е платена в брой от жалбоподателя на продавача и представлява укрит доход, е явно необосновано предположение, но не и надлежно доказателство за реално настъпил факт.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че направеният разход от жалбоподателя за покупка на имота е цената, посочена в НА – 26 000,00лв., а не 122 649,47 лв. - определена с експертизата, поради което и при определяне на данъчната основа за 2013г. като разход следва да се вземе предвид посочената в НА цена.

4. Относно недеklarирания доход в размер на 250,00 лв. от Комисията за защита от дискриминация от назначената ССЧЕ се установява, че с РКО е изплатена сума в размер на 231,25 лв., а видно от Службена бележка №130/11.09.2013 г. размера на удържания данък, посочен в сметката за изплатени суми е 18,75 лв. Изводът, който се налага е, че доходът, който не е декларирани е бил обложен с данък, внесен от платеща на дохода и за фиска не е настъпила вреда. Този доход не е укрит, тъй като е обективно проследим и НАП е имал пълната информация за него и платения данък. След като доходът е бил обложен с дължимия данък, то същият не може да се квалифицира като укрит, поради което за този доход не е осъществено основанието на чл.122, ал.1, т.2 ДОПК.

Относно данъчен период 2014 година

В хода на ревизионното производство е установено, че през 2014 г. жалбоподателят е получил общ доход в размер на 8 589,61 лв. по извънтрудови отношения и от наем, който не е декларирал в подадената от него ГДД по ЗДДФЛ, а именно: 1. Заплатен хонорар от Б. Т. – 789,60лв.; 2. хонорар от И. АД-1387,50лв.; 3. хонорар от „Труд и Право“ 840 лв. с платен авансов данък 50,40 лв.; 4. хонорар от Българска консултантска организация в размер на 370 лв. с платен авансов данък в размер на 30,00лв.; 5. изплатени дневни от Н. – 1682, 01 лв.; 6. платен наем в размер на 1200 евро(2346,98 лв.) от Н. П. и 7. платен наем от [фирма] в размер на 1 173, 52 лв. Това е обосновало извод на ревизиращия екип за наличието на укрити приходи по смисъла на чл.122, ал.1, т.2 ДОПК.

От назначената по делото ССЧЕ, чието заключение не е оспорено от страните, се доказва, че част от получените доходи по извънтрудово отношение са обложени с данък от платеща на доходите, а друга част не подлежат на деклариране.

И. хонорар от Б. Т. с размер на 789,60 лв. и дата се дублира с документите, издадени от ИК„Труд и Право“ като сумата от 840 лв. е включена в ГДД и е вписан размерът на удържаният данък. Относно изплатения хонорар от ТБ [фирма] в размер на 1387,50 лв., вещото лице е установило, че тъй като се използва форма на превод – чрез нареждане за масово плащане, сумата постъпва по банковата сметка на жалбоподателя с наредител [фирма], но източникът на доход е [фирма]. Сумата 1500,00 лв. е включена в ГДД в облагаемия доход от 9679,72 лв. в Приложение №3. Изводът, който се налага е, че тези доходи са декларирани и обложени с данък и за фиска не е настъпила вреда. Тези доходи, след като са декларирани и за тях е платен данък не се квалифицират като укрити доходи.

За изплатеният хонорар от [фирма] в размер на 370,00 лв. е представено удостоверение за изплатените хонорари на жалбоподателя за периода 01.01.2014 г. – 31.12.2014 г. Съгласно данните от удостоверението, сума от 400,00 лв., от която е удържан данък 30,00 лв. и са преведени по банковата сметка на лицето 370,00 лв. на 12.09.2014 г. – не е включена в ГДД за 2014 г. Изводът, който се налага е, че доходът, който не е деклариран е бил обложен с данък, внесен от платеща на дохода и за фиска не е настъпила вреда. Този доход не е укрит, тъй като е обективно проследим и НАП е имал пълната информация за него. След като доходът е бил обложен с дължимия данък, то същият не може да се квалифицира като укрит, поради което и за този доход не е осъществено основанието на чл.122, ал.1, т.2 ДОПК.

За жалбоподателя не е съществувало задължение да декларира получения доход от Н. в размер на 1 682, 01 лв – дневни. Със Заповед №К-23/09.04.2014 г., издадена на основание § 4 от Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина и във връзка с Решение на Комисия „Международна дейност на ВСС по т.6.3 от Протокол №33/31.10.2012 г., се командирова Л. Й. П. – съдия във ВАС до [населено място] и [населено място], Н. в рамките на дейност 2.2. „Учебно посещение в Н.“ за периода 26-31.05.2014 г., вкл., общо 6 календарни дни. Дневните в размер на левовата равностойност на 35 евро на ден за посочения период, както и квартирните пари за 5 нощувки в размер на левовата равностойност на 130 евро на нощ да се изплатят авансово на командированото лице по представена от него банкова сметка или в брой. 410,72 лв. + 1 271,29 лв. = 1 682,01 лв. Както се посочи по-горе, сумата е постъпила по банковата сметка на лицето на 20.05.2014 г. В брой са изплатени на 28.04.2014 г. с РКО №170/28.04.2014 г. – 1 042,29 лв., като са възстановени от тази сума с ПКО №81/28.07.2014 г. – 239,33 лв. с основание – възстановена разлика от получен служебен аванс.

Съгласно чл.15, ал.1 от Наредба за служебните командировки и специализации в чужбина – на командированите лица се изплащат дневни и квартирни пари в размери и валути, съгласно приложение №2. В Приложение №2 за командировка в Н. се полагат по 35 евро на ден и до 145 евро за нощувка. Изплатените на жалбоподателя средства за дневни и нощувка са по 35 евро на ден и 130 евро на нощ, т.е. в рамките на посочената наредба и не надхвърлят двукратния им размер, определен за лицата по трудови правоотношения, поради което са необлагаеми с оглед чл. 13, ал.1, т.23 от ЗДДФЛ. Такова е и неоспореното заключение на вещото лице, което съдът кредитира изцяло.

Заключението по ССЧЕ установява и потвърждава констатацията в РА, че за процесния период 2014г., от жалбоподателя са получени и недеklarирани доходи от наем на собствено недвижимо имущество в размер на 3 520,50 лв., за които не е удържан данък.

Според вещото лице, след анализ на приложените по делото доказателства се установява недеklarираният доход в размер на 3 520,50 лв. е от изплатен наем от [фирма](договор за наем от 01.02.2011г. на имот, находящ се [населено място], [улица], вх. Б, ап. 21), която сума е постъпила в банковата сметка на ревизираното лице, като не е удържан данък. Това се установява и от приложената по делото (л.299) сметка за изплатени суми от [фирма].

Така констатираното обстоятелство е относимо към хипотезата на чл.122, ал.1, т.2 ДОПК, поради което довода на жалбоподателя за неприложимост на процедурата по чл.122-124 Д. за ревизирия период е неоснователно и недокадано.

Както бе посочено по-горе за целите на данъчното облагане един приход или доход е укрит(скрит) тогава когато, не е намерил отражение в облагаемата маса на даден субект и не може да се проследи по обективни данни и признаци същият да е бил обложен – прихода или дохода не е бил обложен със съответния данък, като за целите на данъчното производство не е необходимо наличието на умисъл прихода или дохода да бъде скрит(необложен).

С оглед гореизложеното и кредитирайки изцяло установеното с експертното заключение, съдът приема наличието на основания по чл. 122, ал. 1 във връзка с чл. 17 от ЗДДФЛ за промяна на декларираната данъчна основа за 2013г. и 2014г.

Съгласно разпоредбата на чл. 122, ал. 2 от ДОПК данъчната основа по чл. 122, ал. 1 се определя след анализ на обстоятелствата, регламентирани изчерпателно в т. 1-16 от ал. 1 на чл. 122 от ДОПК.

С РА и РД по този ред за 2013 г. от органите по приходите е определена данъчна основа в размер на 182 120,16 лв., изменена с Решение 504/22.03.2019г., като от „ДО от трудови правоотношения“ в размер на 51 766, 82 лв. са извадени получените суми за облекло в размер на 1538,00 лв. и е формирана ДО от 50 228, 82лв.

Съдът приема за основателно възражението на жалбоподателя относно определянето на началното салдо - парични средства в брой в началото на ревизирия период 2013г. В ревизионното производство жалбоподателят е декларирал изрично в отговор от 01.11.2018г., че е разполагал с не повече от 5 000лв. Приходните органи са приели, че към 01.01.2012г. жалбоподателят не е разполагал с парична сума в брой, мотивирайки се с това, че в подадената от него през 2013г. декларация пред сметната палата по реда на ЗПИЛЗВДД не е декларирал такава сума. С подадената на осн. чл.175б ЗСВ декларация, жалбоподателят е декларирал, че не разполага с парични суми в брой над 5000лв., което не означава че не е разполагал с декларираната пред приходните органи парична сума до този размер. С оглед ангажираните доказателства за получени през предходната година доходи от жалбоподателя, и по арг. от разпоредбата на чл.164, ал.1, т.3 ГПК вр. с §2 от ДР на ДОПК, заключението че не е разполагал с 5 000,00 лв. в началото на ревизирия период е необосновано и неправилно тази сума не е била включена в паричния поток.

С оглед на приетото от настоящия съд относно: паричните средства в началото на данъчния период(с включени налични средства от 5 000,00лв.); постъпленията, в които се включват „други необлагаеми доходи“ в размер на 2 933,75 лв. и разходната част, която се коригира в частта за разходи за придобиване на недвижимо имущество (от 122 649,47 лв. на 26 000,00лв.), се получава превишаване на разходите над приходите със сумата от 5 975,18 лв. Или паричничият поток за 2013г. включва: 1. Парични средства в началото на данъчния период: 5000лв. + 10 509,03лв.= 15 509,03 лв.; 2. Постъпления: 101

880,82 лв.; 3. Разходи: 120 633,30лв.; 4. Парични средства в края на данъчния период – 2731,73 лв.

Облагаемата ДО за 2013г. е в размер на 88 419,38лв. и включва: 50 228,82лв.-трудови; извънтрудови -7 102,50лв.(не се включва необлагаемата сума от 66,77 лв.); 22 179,13 лв. доходи от наем; други недекларирани доходи- 8 908,93 лв.(5 975,18 лв. недостиг + 2 933,75лв. превод). Дължимият 10 % данък върху 88 419,38 лв. е в размер на 8 841,94 лв., от който е внесен 7 951, 05 лв., като остава за довносяне 890,89 лв. и за жалбоподателя възниква задължения за данък по чл. 48 от ЗДДФЛ в посочения размер.

До така установения размер, ведно със законните лихви, РА за данъчен период 2013г. се явява законосъобразен, а жалбата в тази част – неоснователна и недоказана. В останалата част над 890,89 лв. до 10 107,16 лв., ведно със следващите се законни лихви, РА следва да бъде отменен като неправилен и незаконсъобразен.

С РА и РД за 2014 г. от органите по приходите е определена данъчна основа в размер на 93 696,36лв., изменена с Решение 504/22.03.2019г., като от ДО от трудови правоотношения са извадени получените суми за облекло и е формирана ДО от 92 046,36 лв.

С РА е прието, че през 2014г. жалбоподателят е направил разходи за пътуване в чужбина за 9 дни, приемайки че на ден е имал разходи по 1000лв. или общо 9 000лв. Единственият безспорен факт е, че жалбоподателят е напуснал РБългария на 27.07.2014г. през ГКПП К. като пешеходец, видно от отговор на МВР дирекция“Миграция“ , т.е. на тази дата е бил в чужбина. Ревизиращите са обвързали продължителността на престоя в чужбина с ползвания от жалбоподателя отпуск по същото време в размер на 9 дни, без да има доказателства за завръщането му и влизането обратно в РБългария. Като база за определяне на разходите за пътуване е взето установено конкретно плащане през 2015г. от банковата сметка на жалбоподателя за вечеря в размер на 917,57 лв. в ресторант в Русия, което е извършено година след ревизирия период. Продължителността на престоя и ежедневният разход са произволно определени. Разходите е следвало да бъдат определени съобразно Наредбата за служебните командировки и специализации в чужбина, каквато е и практиката на ВАС. Но след като в ревизионното производство не са събрани доказателства за насрещното влизане на жалбоподателя в РБългария и не е установена продължителността на престоя му в чужбина, то необоснован е извода за престой от 9 дни. Поради това, съдът приема, че приетият от приходните органи разход в размер на 9 000лв. следва да бъде изключен при извършване на съпоставката на имуществото на жалбоподателя за ревизирия период.

С оглед прието заключение се установява, че в ДО на доходи по извънтрудови правоотношения са включени дублирани доходи, като след приспадането им коригираната ДО е в размер на 8 639,80 лв.(10 272,62 лв.- 1632,82 лв.). Също така, с оглед приетото, че жалбоподателят не е имал задължение да декларира сумата от 1 682,01 лв. – дневни, тази сума следва да бъде приспаданата от „ДО от други доходи“, като се коригира паричния поток на постъпленията на 95 450,06лв. След изключване от разходния поток, изготвен от приходните органи, на разходите за командировка в размер на 9

000 лв., разходите се формират в размер на 81 638,22 лв. Отчитайки приетите от органите парични средства в началото на данъчния период (2731,73 лв.-сумата установена в края на предходния данъчен период) и в края на данъчния период 2014г. – 11 913,12 лв., не се установява несъответствие - превишение на разходната над приходната част, съответно и задължение за данък за довносяне, тъй като резултата е положителен(2 731,73 лв. + 95450,06лв.-81 638,22лв.-11 913,12 лв.= 4 630, 45 лв.).

Относно данъчен период 2015г. с РА е определена данъчна основа в размер на 101 095,84 лв. и дължим данък в размер на 10 109,58лв. Вследствие на обжалването по административен ред на РА, решаващият орган с решение №504 от 22.03.2019г. изменя РА и определя данъчно задължение в размер на 9 842,36 лв., като от жалбоподателя е внесен данък по чл.48 ЗДДФЛ за данъчната година в размер на 9 947, 59лв. Видно е, че жалбоподателят е внесъл определения данък, дори в по-голям размер, поради което няма задължения към фиска за посочения период .

По изложените горе съображения, неоснователен е изводът на приходния орган за превишение на разходите над приходите за процесните данъчни периоди 2014г. и 2015 г. и формиран недостиг, поради което РА в тази част ще следва да бъде отменен изцяло.

Относно възраженията в контекста на чл.123, ал.1, т.1 ДОПК, според съда с нормата на чл. 123, ал. 1, т. 1 и 2 от ДОПК са създадени и формулирани две самостоятелни хипотези, при наличието на които се презумира, че е налице подлежаща на облагане печалба или доход в случаите на чл. 122, ал. 1 от ДОПК. В конкретния случай основанието за провеждане на ревизията е чл. 122, ал. 1, т. 2 от ДОПК -наличие на данни за укрити приходи, която хипотеза е самостоятелна и не се намира в зависимост с някоя от хипотезите по чл. 123, ал. 1, т. 1 и 2 от ДОПК. (Решение № 7467 от 7.06.2010 г. на ВАС по адм. д. № 16488/2009 г., I о.).

Относно разноските:

Видно от представения списък на разноските по чл.80 ГПК и доказателствата за тях, жалбоподателят е направил разноски в размер на 1688,00лв. На основание чл.161, ал.1 ДОПК съобразно изхода на делото и съразмерно с уважената част от жалбата и направеното искане за присъждане на разноски за съдебното производство, на жалбоподателя се дължат разноски за съдебното производство в размер на 1 595,80 лв.

Водим от изложените съображения и на основание чл.160, ал.1, ал.2, чл.161, ал.1 ДОПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. Й. П., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.6, ап.18 РА-22221218002490-091-001/18.09.2018г., издаден от В. В. на длъжност началник сектор – орган, възложил ревизията и П. П. Б.-Д. – ръководител на ревизията, с който на осн. чл.122 от ДОПК, са определени допълнителни данъчни задължения по ЗДДФЛ за 2013-2015г., изменен с Решение № 504/ 22.03.2019г. на директора на Дирекция „Обжалване и

данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С., *в частта*, за данъчен период 2013 г., над 890,89 лв. до 10 107,16 лв., ведно със законната лихва, и изцяло за данъчни периоди 2014г. и 2015г.

ОСЪЖДА Дирекция „ОДОП“ [населено място] да заплати на Л. Й. П., ЕГН [ЕГН], разноси за водене на делото, в размер на 1595,80(хиляда петстотин деветдесет и пет и 0,80)лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване прид върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: